

Ні світла, ані кроків на майдані.
Ніч — наглухо — у володіння власні.
Лише душа, як верховіття в лісі, —
Все глибше й — далі — від тандит шоденних.

Не місяць — еліпс. Крапле белладонна.
Ще мить, — і шкірка зовнішнього лусне.
Позаду — проминальне і облесне.
Єдиний дзвін, що бамка щогодини.

Все видовжилося й позатихало.
І тільки серед обрисів похилих,
На лінії, що ділить світле й темне,

Громаддя слуху — сторожке й невтомне. —
У снах маячать, хоч ніхто не спить.
Як голос, віддалі. І нескінченна путь.